

Sreda, 29. novembra 1944, je bila za mene zelo nesrečen ali pa srečen dan. Pouk sem imela zjutraj. Spomnim se, ko je popoldan moj stari ata ves objokan prihitel po Murovi in že vnaprej vpil: » Pavla, Pavla! Kje imaš dekliča? Šola je šla v luft!« Na srečo sem bila doma. Stari ata me je jokajoč dolgo stiskal k sebi in govoril: »Samo, da si živa.« Če bi imela pouk popoldan, bi bila med mrtvimi. Moja klop je bila v drugi vrsti pri vratih, tam sta umrli moji sovaščanki Helenca Žagar in Vikica Repe. Rečeno je bilo, da je bilo v peči nastavljeno razstrelivo, ki bi moralo eksplodirati kasneje, kot je, saj je eksplodiralo že ob četrti uri. Umrlo je sedem šolark, veliko pa jih je bilo ranjenih. Tudi učiteljica je bila ranjena. Med potjo domov je imela še nesrečo in je umrla. Bila je koroška Slovenka in rekli so, da se je pisala Srebrnjak. K pogrebu smo šli vsi otroci. Vsi smo jokali ob pogledu na sedem belih krst pred kapelico na pokopališču. Govor je imel nemški višji oficir. Jokal je tudi ravnatelj šole in nam nenehno brisal solzne oči. Tako smo bili spet ob šolo. Do konca vojne smo šolanje nadaljevali v šoli na Koroški Beli. Kar dolga pot je bila z Murove na Koroško Belo in nazaj. Kasneje sem šolanje nadaljevala na nižji gimnaziji.

*Žrtev eksplozije v meščanski šoli, Helenca Žagar na mrtvaškem odru
(last Pavle Bernard)*